

NEA ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδνη και λαοί ενωδείτε!

“Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ. 5241058 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΦΛΕΒΑΡΗ 1994 ΑΡ. ΦΥΛ. 224 ΔΡΧ. 150

ΟΧΙ ΣΤΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΜΕ ΤΑ ΑΡΧΕΙΑ Ο Περισσός δεν έχει κανένα δικαίωμα στα αρχεία του παλιού αληθινού ΚΚΕ

Πρόσφατα το ψευτοΚΚΕ ξεκίνησε μια καμπάνια για τη “διάσωση του ιστορικού αρχείου του ΚΚΕ”. Το ζήτημα του αρχείου έγινε κεντρικό για το ψευτοΚΚΕ και ήρθε στην επιφάνεια αφού αυτό πνιγκεί στη λάσπη στις πρόσφατες πλημμύρες. Από εκείνη τη στιγμή το αρχείο αυτό βγήκε από τα σκοτάδια του Περισσού όπου φυλασσόταν μέχρι τώρα, μακριά από το λαό, τους ιστορικούς και τη δημοσιότητα για να γίνει η διάσωσή του “εθνικό καθήκον” και “χρέος όχι μόνο των κομμουνιστών αλλά κάθε Έλληνα” (P, 29/1). Κεντρικό ζήτημα αυτής της προπαγάνδας έγινε η διάσωση της “ιστορίας του ελληνικού έθνους”, ένα σημαντικό μέρος της οποίας θεωρείται ότι αντιπροσωπεύει το ψευτοΚΚΕ, ένα κόμμα που έχει να επιδείξει “αγώνες και θυσίες για το λαό”. Όλα αυτά κρύβουν ένα μεγάλο ιστορικό ψέμα, ένα τρομερό έγκλημα και ένα βρομερό σχέδιο. Κατ’ αρχήν αυτό το σοσιαλφασιστικό πρακτόρικο κόμμα είναι το κόμμα που διέλυσε το παλιό ηρωικό ΚΚΕ το 1956 και δεν αποτελεί συνέχειά του σε καμία περίπτωση. Από αυτή την άποψη δεν είναι τόσο “ιστορικό”.

ΤΟ “ΙΣΤΟΡΙΚΟ” ΑΡΧΕΙΟ ΤΟΥ ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Το ψευτοΚΚΕ χρόνια τώρα καπηλεύεται τον τίτλο του παλιού ΚΚΕ για να ντύσει με λαϊκή, επαναστατική μορφή το βρόμικο σοσιαλφασιστικό του, ξενόδοουλο περιεχόμενο. Το ΚΚΕ, το κόμμα που ιδρύθηκε το 1918 και αγαπήθηκε βαθιά από το λαό, το κόμμα που στη διάρκεια της ιστορίας του τα έβαλε με τον εγγλέζικο ιμπεριαλισμό, με τον ελληνικό επεχετατισμό και μεγαλοϊδεατισμό, που πολέμησε ηρωικά τους φασίστες Γερμανούς με τον πρώτο αντάρτικο αγώνα και μετά τους μοναρχοφασίστες και τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές με το δεύτερο ένοπλο αγώνα του 1946-1949, αυτό το κόμμα που πάλεψε για το λαό ενάντια σε ό,τι πιο μαύρο έχει βγάλει αυτή η χώρα δεν υπάρχει πια. Διαλύθηκε το 1956 με την πτώση της σοσιαλιστικής εξουσίας στη Σοβιετική Ενωση και την άνοδο της αστικής τάξης νέου τύ-

που, δηλαδή με την παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ. Μετά την ήττα του δεύτερου αντάρτικου το 1949 οι επαναστατικές, ζωντανές μαχητικές δυνάμεις του ΚΚΕ με τον “ανθό” του, τους 20.000 περίπου μαχητές του Δ.Σ.Ε. και περισσότερους κατόρθωσαν να φύγουν από την Ελλάδα, για να πάνε στην Αλβανία και από εκεί στη Σοβιετική Ένωση του Στάλιν, με σκοπό τη διαφύλαξη και ανασύνταξή τους, χωρίς παράλληλα το κόμμα, υπό την ηγεσία του Ζαχαριάδη, να σταματήσει την πολιτική ζήμωση και την οργανωτική δουλειά στον ελληνικό λαό. Οι κύριες κομματικές δυνάμεις σ’ αυτή την περίοδο έζησαν έξω από την Ελλάδα, περιμένοντας τις ώριμες συνθήκες για να επιστρέψουν και να μπορέσουν να δώσουν τη μάχη στη χώρα τους. Οι περισσότεροι πολιτικοί πρόσφυγες κατέφυγαν στην Τασκένδη.

Με την άνοδο του Χρουστσόφ στην εξουσία αποφασίζεται και η εξόντωση αυτού του κόμματος και της ηγεσίας του, γιατί αρνήθηκε να υποταχτεί στη νέα εξουσία, αρνήθηκε να προδώσει τις αρχές του, να κάνει αυτοκριτική για το β’ αντάρτικο και να δεχτεί τις νέες θεωρίες για “ειρηνικό πέρασμα” στο σοσιαλισμό. Αυτή την περίοδο οι χρουστσοφικοί ρεβιζιονιστές κατάφεραν μεγάλα χτυπήματα στο ΚΚΕ. Δουλεύοντας φραξιονιστικά μέσα στο κόμμα συγκρότησαν μια ομάδα τραμπούκων που έφτασε μέχρι την επίθεση με μαχαίρια στα γραφεία της Κ.Ο. Τασκένδης. Η Κ.Ε. του ΚΚΕ με την 5η Ολομέλεια του Δεκέμβρη του 1955, που είναι η τελευταία Ολομέλεια του πραγματικού ΚΚΕ, κατήγγειλε τους σοβιετικούς για την οργάνωση του φραξιονισμού στο ΚΚΕ και σαν υπεύθυνους για τα αιματηρά γεγονότα της Τασκένδης. Την απόφαση αυτή κρύβουν οι σοσιαλφασίστες στημερινοί ηγέτες του ψευτοΚΚΕ.

Η πραξικοπηματική επέμβαση στα εσωτερικά του κόμματος συνεχίστηκε. Στα μέσα του Μάρτη του 1956 “Επιτροπή” έξι κομμάτων (ΚΚΣΕ, ΚΚ Βουλγαρίας, Ε.Κ. Ρουμανίας, Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας, Κ.Ε. Ουγγαρίας και Πολωνίας) συγκάλεσε, παραμερίζοντας τη νόμιμη η-

γεσία του ΚΚΕ και χωρίς να νομιμοποιείται με κανένα τρόπο, την προδοτική δη Ολομέλεια. Σ’ αυτήν ανατρέπονται όλες οι επαναστατικές παραδόσεις του κόμματος και η πολιτική του γραμμή, μπαίνουν οι βάσεις για την αλλοίωση της στρατηγικής του και καθαιρίζεται η νόμιμη ηγεσία του.

Η 6η Ολομέλεια καθαιρίζεσε το N. Ζαχαριάδη από γ.γ. και από μέλος του Π.Γ., όπως επίσης και το B. Μπαρτζιώτα, και “διόρισε” στην ηγεσία του κόμματος τους διαγραμμένους Παρτσαλίδη, Βαφειάδη, καθώς και τα τσιράκια τους Κολιγιάνη και Ρούσσο.

Αυτοί συγκάλεσαν το Φλεβάρη του 1957 την “7η Ολομέλεια”, όπου με πραξικοπηματικές διαδικασίες καθαιριόντων το Ζαχαριάδη από μέλος του ΚΚΕ, καθαιριόντων το Γ. Γούσια από μέλος της Κ.Ε. με προειδοποίηση διαγραφής, όπως επίσης το M. Βλαντά και το B. Μπαρτζώτα.

Το ΚΚΕ παύει να υπάρχει. Η επαναστατική του γραμμή ποδοπατιέται και το αριστερό κίνημα στην Ελλάδα γίνεται ουρά της αστικής

τάξης και της Ένωσης Κέντρου του Γ. Παπανδρέου. Όλες οι αντεπαναστατικές θέσεις του 20ού συνεδρίου του ΚΚΣΕ, του συνεδρίου με το οποίο η Χρουστσοφική κλίκα ανέβηκε στην εξουσία, έγιναν “νέες” θεωρίες του σοσιαλφασιστικού πλέον “Κ”ΚΕ. Το “ειρηνικό πέρασμα” στο σοσιαλισμό και η “εθνική δημοκρατική αλλαγή” αντικατέστησαν το επαναστατικό πρόγραμμα και την επαναστατική παράδοση του ΚΚΕ. Το Γενάρη του 1958 με απόφαση της “8ης Ολομέλειας” διαλύθηκαν οι παράνομες οργανώσεις του κόμματος στην Ελλάδα. Διαλύθηκε δηλαδή το ΚΚΕ, μιας και δύλ ήταν τότε στην παρανομία.

Μετά την “7η Ολομέλεια” η διορισμένη χρουστσοφική κλίκα επιτέθηκε με μανία ενάντια στη συντριπτική πλειοψηφία των κομμουνιστών της Τασκένδης, στην ΕΣΣΔ, και των άλλων ανατολικών χωρών, που αντιστάθηκαν στην επέμβαση και υποστήριξαν την επαναστατική γραμμή και το γραμματέα του ΚΚΕ Ζαχαριάδη.

συνέχεια στη σελ. 7

Διέγραψαν χιλιάδες κομμουνιστές, πάνω από 7.000 μέλη μόνο στην Τασκένδη, και επιδόθηκαν σε ένα όργιο τρομοκρατίας με διώξεις, φυλακίσεις, απολύτεις από τις δουλειές, εξορίες στη Σιβηρία ο που διατηρεί το ψευτοΚΚΕ έχει μείνει στα σκοτεινά δωμάτια του Περισσού και όποιος θέλει να το επισκεφτεί χρειάζεται κομματική άδεια και πρέπει να ανεχτεί την κομματική επιχείρηση. Πριν τα ιστορικά έγγραφα βουτηχτούν στη λάσπη, αυτό το κόμμα ποτέ δε συνέβαλε ούτε στην ιστορική αλήθεια ούτε στη διαφώτιση του λαού με τη δημοσίευσή τους.

Είναι σαφές ότι το ψευτοΚΚΕ δεν το ενδιαφέρει ούτε τη ιστορική αλήθεια, την οποία έχει άλλωστε κρύψει και διαστρεβλώσει, ούτε η διαφώτιση του λαού. Γιατί λοιπόν ξεσήκωσε όλη αυτή τη φασαρία για να βγάλει το αρχείο από τη λάσπη, γιατί επιδόθηκε στην προπαγάνδα του “εθνικού χρέους των Ελλή-

ΠΩΣ ΜΑΓΕΙΡΕΥΟΥΝ ΤΟΝ “ΟΡΘΟΔΟΞΟ” ΠΡΟΕΔΡΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Αυτό το δεκαπενθήμερο που μας πέρασε περιείχε τις λιγότερο σημαντικές εξελίξεις του τελευταίου καιρού, όπου δύλ πατέρων πρέπει να είναι η “ορθόδοξος”, αλλά μεγαλύτερη σημασία έχουν οι πολιτικές συμψαχίες που θα εκφράσει αυτό το πρόσωπο. Με αυτή την έννοια η διαδικασία θα είναι πιο σημαντική από το πρόσωπο.

Όλη η υπόθεση πια εκτυλίσσεται γύρω από την εκλογή του Προέδρου της Δημοκρατίας. Σημασία έχει βέβαια το πρόσωπο που πρέπει να είναι “ορθόδοξο”, αλλά μεγαλύτερη σημασία έχουν οι πολιτικές συμψαχίες που θα εκφράσει αυτό το πρόσωπο. Με αυτή την έννοια η διαδικασία θα είναι πιο σημαντική από το πρόσωπο.

Τώρα βρισκόμαστε στη φάση που ψήνεται το πολιτικό μέτωπο που θα στηρίζει το νέο πρόεδρο. Ασφαλώς το ζητούμενο από τους “Ρώσους” είναι η πιο πλατιά πολιτική βάση

του κινήματα και τις προβοκάτσιες του κέντρου της Αθήνας.

Από την άλλη μεριά ο Παπανδρέου κινείται δραστήρια για να επιβάλει τη συμμαχία του ΠΑΣΟΚ με το “σοβινιστικό” πρακτορείο της Ρωσίας, την ΠΟΛ.Α. Τιμώντας το Σαμαρά, αυτό το ασήμαντο δημιούργημα της ρώσικης διπλωματίας, ο Παπανδρέου μπήκε στην αίθουσα της Βουλής, στις αρχές της βδομάδας, την ώρα που αυτός άρχισε να μιλά και αφού ο Παπανδρέου είχε φύγει από την αίθουσα διαμαρτυρόμενος δήθεν για την ομιλί

Έγκλημα στα Γυμνάσια...

Έχετε αναρωτηθεί ποτέ τι είναι αυτό που ωθεί ένα μαθητή να διαβάζει τα μαθήματα του με μια σχετική συνέπεια; Νομίζουμε πως είναι δύο οι παράγοντες που τον οδηγούν σε μια τέτοια στάση απέναντι στο σημερινό σχολείο.

Ο ένας παράγοντας έχει να κάνει μ' αυτό που λέμε περιεχόμενο σπουδών, τι δηλαδή και πώς μαθαίνει ο μαθητής στο σχολείο: Αν τα μαθήματα εντάσσονται και ανταποκρίνονται στα ενδιαφέροντά του, αν τα βιβλία είναι καλογραμμένα και αποτελούν μια σωστή βάση για να σκέφτεται κριτικά, αν ο τρόπος διδασκαλίας είναι προσαρμοσμένος στο επίπεδό του και του καλλιεργεί το ενδιαφέρον για παραπέρα γνώσεις, αν η συμπεριφορά των καθηγητών του είναι φιλική, αν δε χωρίζεται η θεωρία από την πράξη κτλ. Ο παράγοντας “περιεχόμενο σπουδών” πρέπει να είναι το κύριο εργαλείο στο σχολείο που θα προσελκύει το μαθητή στη γνώση.

Ο δεύτερος παράγοντας είναι η “καταναγκαστική” πλευρά του σχολείου, που στο σημερινό αστικό σχολείο εκφράζεται με το βαθμό. Κάτω από τις συγκεκριμένες περιστάσεις, αυτή είναι η τελευταία γραμμή άμυνας του αστικού σχολείου. Με δεδομένο ότι αυτή τη στιγμή δεν κατεδαφίζεται το αστικό σχολείο από ένα επαναστατικό κίνημα και δε χτίζεται ένα άλλο σχολείο που να μη στηρίζεται στον καταναγκασμό, είναι φανερό ότι η κατάργηση κάθε καταναγκασμού στο συγκεκριμένο σχολείο θα σημαίνει και την κατάργηση του σχολείου γενικά. Θα σημαίνει τη βαρβαρότητα. Αυτό θέλει ο σοσιαλφασισμός, ο οποίος διατηρεί το σημερινό σχολείο στο παλιό περιεχόμενό του, δηλαδή το κρατάει απωθητικό στο μαθητή, και προσπαθεί να γκρεμίσει και την καταναγκαστική πλευρά.

Αρκετά όμως με τη θεωρία. Ας έρθουμε στα δικά μας και στη σκληρή ελληνική πραγματικότητα. Σ' ότι αφορά τον παράγοντα “περιεχόμενο σπουδών” νομίζουμε πως το ελληνικό σχολείο τα πηγαίνει κυριολεκτικά χάλια: Η σχεδόν πλήρης απόσπαση της θεωρίας από την πράξη και της πνευματικής από τη χειρωνακτική δουλειά, η έλλειψη κάθε ικανότητας κριτικής γνώσης, η αποστήθιση και ο παπαγαλισμός είναι τα χρόνια προβλήματα του σχολείου της χώρας μας. Την εικόνα έρχεται να συμπληρώσει και η μεγάλη πληγή που προσιδιάζει σ' όλες τις βαθμίδες της ελληνικής εκπαίδευσης: Μιλάμε για το σοβινισμό, την παπαδοκρατία και το μεγαλοιδετισμό ως βασικές αρχές ιδεολογικής συγκρότησης του ελληνικού σχολείου.

‘Όλ’ αυτά προκαλούν στον έλληνα μαθητή μια “φυσική”, σχεδόν, απέχθεια για το σχολείο και, πέρα από άλλους παράγοντες, όπως είναι η φτώχεια και η έλλειψη βοήθειας από το σπίτι, συντελούν στην απομάκρυνσή του απ’ αυτό. Το σχολείο γι’ αυτόν είναι κάτι σαν καταναγκαστικό έργο, βαρύ κι ασήκωτο. Επομένως, το μόνο “κίνητρο” (φόβητρο καλύτερα) που απομένει είναι ο εξαναγκασμός του βαθμού.

Ας έρθουμε τώρα σε κάτι άλλο, σχετικό με τα παραπάνω. Οι ρωσόδουλοι στη χώρα μας τι είδους εκπαίδευση θέλουν; Σίγουρα όχι μια εκπαίδευση που να εκσυγχρονίζει την οικονομία της χώρας και να βγάζει στελέχη υψηλής μόρφωσης στην παραγωγή, αφού κάτι τέτοιο -με δεδομένο το δυτικό προσανατολισμό της οικονομίας μας- θα “ξεγεννούσε” συνεχώς δυτικόφιλη αστική τάξη, με ότι πολιτικές συνέπειες αυτό συνεπάγεται. Αυτό που θέλουν να βγάζουν είναι γραφειοκράτες αργόμεσθως υπαλλήλους, ποτισμένους μέχρι το μεδούλι στο σαμποτάρισμα της όποιας ανάπτυξης, ανθρώπους χωρίς ιδανικά, έτοιμους να σπεύσουν στα κελεύσματα της “πα-

τρίδας” (βλέπε της Ρωσίας) κατά της Τουρκίας και της Δύσης συνολικά. Μια λούπτεν στρατιά δηλαδή.

Στην κατεύθυνση αυτή ο υπουργός Παιδείας (και Θρησκευμάτων, για να μην ξεχνιόμαστε) Γ. Παπανδρέου, γνωστός “Ρώσος”, κάνει τελευταία μια επίθεση σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, με πρώτο θύμα τα AEI και τα TEI που τα βάζει να φαγωθούν μεταξύ τους για να κατεβάσει τα πρώτα στα επίπεδα των δεύτερων. Έχουμε γράψει σχετικά μ' αυτό σε πρόσφατα άρθρα της Νέας Ανατολής. Στο σημερινό μας σημείωμα θ' ασχοληθούμε επιγραμματικά με τα τελευταία μέτρα για τα Γυμνάσια.

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Θα έχετε παρατηρήσει πως μια από τις “καραμέλες” των σοσιαλφασιστών όταν θέλουν να επιβάλουν κάτι είναι ο “διάλογος”: Κανένα μέτρο, λένε, δεν επιβάλλεται από τα πάνω πριν γίνει διάλογος. Τώρα, πώς αυτοί εννοούν το διάλογο αυτό είναι μια άλλη ιστο-

νες, όταν το σχετικό Προεδρικό Διάταγμα ήταν ακόμα στα σκαριά. Ενώ το Διάταγμα είχε υπογραφεί από τα τέλη Δεκέμβρη, στους ίδιους τους καθηγητές, οι οποίοι καλούνται να το εφαρμόσουν όμεσα, έγινε “ενημέρωση” μόλις ένα μήνα αργότερα, δηλαδή τέλη Γενάρη. Ο Παπανδρέου πήγε να το περάσει τελείως στα μουγγά, πιθανόν για να μην προλάβει ν' αντιδράσει κανείς, πράγμα που δεν το κατάφερε τελικά (γράφουμε σχετικά σε άλλο άρθρο μας για την αντίδραση των καθηγητών).

ΤΑ NEA METRA

Σε τι συνίστανται λοιπόν αυτά τα νέα μέτρα; Στην ουσία πρόκειται για επεμβάσεις μόνο στα ζητήματα αξιολόγησης, προφανώς γιατί το υπουργείο καλύπτεται από το περιεχόμενο των σπουδών, που λέγαμε προηγουμένως. Και μάλιστα πρόκειται για μέτρα που αφορούν μόνο στα Γυμνάσια, προφανώς πάλι γιατί ο σοσιαλφασισμός θέλει να διασπάσει τις αντιδράσεις των καθηγητών.

...ΚΑΙ ΤΙΜΩΡΙΑ

ΟΛΑΜΕ, η οποία αποδεχόταν την ουσία των μέτρων και προσπαθούσε να περάσει τη γραμμή των επιμέρους “διορθώσεων” στο Προεδρικό Διάταγμα. Όμως από την πρώτη στιγμή φάνηκε ότι η οργή των καθηγητών ήταν ένα πλημμυρισμένο ποτάμι που ήταν αδύνατο να συγκρατηθεί η ορμή του. Αυτό έγινε φανέρο ιδιαίτερα τη στιγμή που σηκώθηκε να μιλήσει ένα πρώην μέλος του ΔΣ της ΟΛΑΜΕ και υπέρμαχος των μέτρων. Το τι γιούχα εισέπραξε δε λέγεται. Στο μεταξύ η συντριπτική πλειοψηφία των ομιλητών καταδίκασε ανεπιφύλακτα τα μέτρα. Ήταν χαρακτηριστικός ο αυθορμητισμός των μαζών, που πέρα από κομματικές ταμπλές συνέπηξαν την ποθητή ενότητα στη βάση των συμφερόντων του λαού.

Στη διαδικασία των ομιλιών παρενέβη ως καταλύτης και σύντροφος της ΟΑΚΚΕ, ο οποίος, σε αντίθεση με τις μέχρι τότε ομιλίες, που δεν έβαζαν πραχτικά το ζήτημα τι κάνουμε άμεσα, πρότεινε να απορριφθεί η συμβιβαστική και μεσοβέζικη τοποθέτηση του ΔΣ της ΟΛΑΜΕ και της ΕΛΜΕ και ζήτησε να ψηφιστεί πρώτα η πλήρης απόσυρση τους και μετά να γίνει συνέλευσης- που έγιναν σ' ολόκληρη τη χώρα και αυτό έπαιξε έναν ιδιαίτερο ρόλο, καθώς θορύβησε σοσιαλφασίστες και υπουργείο και τους έκανε να το ξανασκεφτούν. Το υπουργείο αναγκάστηκε μετά από λίγες μέρες να στείλει φάξ με το οποίο “μαλάκωνε” κάπως ορισμένα από τα μέτρα, ενώ το ΔΣ της ΟΛΑΜΕ, για να μην το πάρουν αποκάτω οι εξελίξεις και καεί από το καζάνι που έβραζε, υποχρεώθηκε να στείλει ανακοίνωση στους συλλόγους των καθηγητών με την οποία καλούσε σε γενικές συνελεύσεις της βάσης και μετά σε γενική συνέλευση προέδρων.

Να λοιπόν πώς η δύναμη και

η δημοκρατική έκφραση αυτού του λαού συνεχίζει να προκαλεί ευνέλευσης- που έγιναν σ' ολόκληρη τη χώρα μας, μετά απ' αυτό δύσκολα θα κάτσει κάποιος να διαβάσει όλο το υπόλοιπο τρίμηνο. Ακόμα ο σύντροφος δεν περιορίστηκε σε μια καταγγελία για την ανυπαρξία της υλικής υποδομής σε σχέση με την εφαρμογή των μέτρων, όπως έκαναν οι κάθε λογής οπορτουνιστές, αλλά τα συνέ-

κομπάτια. Ξεκινάει λοιπόν τώρα με το Γυμνάσιο και μετά, στο βαθμό που θέλει πετύχει εκεί, θα συνεχίσει την επίθεση και στο Λύκειο.

Τα μέτρα προβλέπουν τρία πράγματα: 1) Ανακεφαλαιωτικά διαγωνίσματα και εισαγωγή νέων τρόπων διατύπωσης των ερωτήσεων στα διαγωνίσματα και τα ολιγόλεπτα τεστ (με ταυτόχρονη κατάργηση των εξετάσεων του Γενάρη), 2) Εργασίες από τους μαθητές και 3) Εισαγωγή του λεγόμενου περιγραφικού τρόπου αξιολόγησης. Αυτά σ' ότι αφορά τους μαθητές, γιατί για τους καθηγητές προβλέπεται μια υπερβολική διόγκωση της γραφειοκρατίας και του άνωθεν σχολικού συμβούλου, τον οποίο το ΠΔ καθιστά δερβέ-

ναγα των σχολείων.

Καλύτερα όμως να τα δούμε τα πράγματα ένα-ένα.

ΤΑ ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΤΙΚΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

Μέχρι τώρα στη διάρκεια του σχολικού έτους διεξάγονταν δύο ή τρία διαγωνίσματα: ένα υποχρεωτικά στο πρώτο τρίμηνο και άλλο ένα υποχρεωτικά στο δεύτερο ή στο τρίτο. Αν έπιανες το δεύτερο διαγωνίσμα στο δεύτερο τρίμηνο, είχε την ευχέρεια ο καθηγητής να βάλει και ένα (προαιρετικό) στο τρίτο. Αυτό αφήνοταν στο χέρι του. Το διαγωνίσμα ήταν στο μάθημα της ημέρας και απροειδοποίητο, που σημαίνει ότι ο μαθητής ήταν υποχρεωμένος να ξέρει κάθε μέρα την προειδοποίηση.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΡΑΜΠΟΥΚΩΝ

Συμμορία Κνιτών του συνδικάτου οικοδόμων

Το σωματείο των οικοδόμων ελέγχεται ως γνωστόν από την ΕΣΑΚ. Η ΕΣΑΚ έχει απομαζικοποιήσει αυτό το σωματείο, όπως έχει κάνει με όλα τα κλαδικά συνδικάτα σκόρπιων εργατών. Στους οικοδόμους η ΕΣΑΚ έχει φτιάξει ένα μικρό στρατό από τραμπούκους, ενώ στηρίζει τη στελεχική της δύναμη στους εργολάβους.

Η ΕΣΑΚ λοιπόν έχει διαμορφώσει εδώ και 2 χρόνια τη γραμμή της ένταξης του επικουρικού ταμείου των οικοδόμων στο ΙΚΑ. Αυτή η ένταξη δε συμφέρει οικοπομικά τους οικοδόμους, γιατί το επικουρικό των οικοδόμων (το επίσημο όνομά του είναι ΤΕΑΕΔ-ΞΕ) είναι ένα εύπορο, πλεονασματικό ταμείο με αρκετή συνέπεια στις παροχές του, που πρόσφατα μάλιστα τις αύξησε.

Αντίθετα, το ΙΚΑ βρίσκεται στα χάλια που όλοι ξέρουμε. Έτσι αυτή η ένταξη, η συγχώνευση, όπως τη λέει η ΕΣΑΚ, είναι καταστροφική για τους οικοδόμους.

Όμως η ΕΣΑΚ την επιδιώκει λυσσασμένα για λόγους που δεν ξέρουμε, αλλά που προφανώς θα σχετίζονται με θέσεις εξουσίας ή μέσα στο νέο συγχωνευμένο ταμείο ή μέσα στο ΙΚΑ γενικά ή με άλλα πολιτικά ανταλλάγματα. Το σίγουρο είναι ότι η ΕΣΑΚ θέλει πολύ ένα πράγμα που δε συμφέρει τους οικοδόμους.

Το επικουρικό ταμείο μόνο στην Αθήνα έχει πάνω από 100 υπαλλήλους και μια διοίκηση που ο πρόεδρός της ορίζεται από την κάθε φορά κυβέρνηση. Μέσα στη διοίκηση αυτή υπάρχει και αντιπρόσωπος του συνδικάτου των οικοδόμων. Επίσης οι υπάλληλοι έχουν κι αυτοί ένα συνδικάτο όπου, όπως ξέρουν οι αναγνώστες, έχει σημειωθεί και το πραξικόπημα της αφάρεσης μιας έδρας από τη σ. Στάτη.

Οι υπάλληλοι είναι επίσης αντίθετοι στην ένταξη του Ταμείου στο ΙΚΑ, όπως είναι αντίθετη και η διοίκηση του Ταμείου, ενώ η διοίκηση του συλλόγου των υ-

παλλήλων παίζει ένα γενικά μεσοβέζικο ρόλο, που μάλλον ευνοεί τη γραμμή της ΕΣΑΚ και του ηγέτη της Κερασουνλή.

Έτσι έχουν τα πράγματα όταν την Τρίτη στις 31 του Γενάρη γίνεται συγκέντρωση των οικοδόμων, δηλαδή της ΕΣΑΚ οικοδόμων, και ακολουθεί η συνηθισμένη άμαζη πορεία του άμαζου συνδικάτου στο κέντρο της Αθήνας.

Όταν τελειώνει η πορεία ο Κερασουνλής φεύγει μαζί με καμιά 50αριά δικούς του και πάει στο Επικουρικό Ταμείο, στην οδό Λέκκα.

Εκεί, μερικοί που κρατούν στυλιάρια κατεβάζουν χωρίς κανένα λόγο τα τζάμια της εισόδου της πολυκατοικίας όπου είναι τα γραφεία του Ταμείου. Μετά ανεβαίνουν φωνάζοντας στα σκαλιά και μπαίνουν στο γραφείο του πρόεδρου του ταμείου όλοι μαζί και αρχίζει μια συζήτηση. Κανείς δεν ξέρει τι ειπώθηκε εκεί. Όμως σε λίγο οι υπάλληλοι είδαν τους εισβολείς να βγαίνουν κρατώντας τον πρόεδρο από το γιακά και να τον πετάνε έξω στα σκαλιά.

Μετά βγαίνουν στο διάδρομο των γραφείων όλοι οι τραμπούκοι και ο Κερασουνλής φωνάζει: "Κατάληψη. Να πάνε οι υπάλληλοι στα σπίτια τους. Τα γραφεία είναι υπό τον έλεγχο των οικοδόμων".

Μερικοί υπάλληλοι κάνουν να φύγουν, αλλά άλλοι αρχίζουν να διαμαρτύρονται. Πέφτει μια κραυγή "φασίστες" και μετά αρχίζουν φωνές ενάντια στους τραμπούκους. Μερικοί τραμπούκοι αρχίζουν να λένε «Εμείς σας πληρώνουμε», δηλαδή ότι αυτοί πληρώνουν τους υπαλλήλους. Οι υπάλληλοι απαντάνε ότι τους πληρώνει ο λαός. Στην πραγματικότητα το Επικουρικό δεν ανήκει ούτε τυπικά ούτε ουσιαστικά στο συνδικάτο των οικοδόμων, αλλά στο Δημόσιο.

Επιπλέον το συνδικάτο των οικοδόμων έχει σήμερα το πολύ 10.000 μέλη, ενώ εισφορές σε αυ-

τό το ταμείο πληρώνουν εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι που δεν είναι μόνο οικοδόμοι, αλλά τόσα άλλα επαγγέλματα, μικρομάγαζα, συχνά χωρίς δεσμούς με το σωματείο αυτό (ξυλουργεία, υδραυλικοί κτλ.).

Οι τραμπούκοι δεν μπορούν να σταθούν σε κανένα τέτοιο είδους διάλογο. Μαζεύονται διαρκώς περισσότεροι υπάλληλοι, βγαίνουν από όλους τους ορόφους και τα γραφεία και αποδοκιμάζουν τον Κερασουνλή και την παρέα του και απαιτούν να βγουν έξω από τα γραφεία.

Η συμμορία μένει εμβρόντητη. Ο

αρχικής Κερασουνλής αναγκάζεται να διατάξει αποχώρηση.

Φεύγοντας απειλεί: "Θα τα ξαναπούμε".

Λίγο μετά, κάτω από την πίεση των εξοργισμένων γι' αυτό το πρωτοφανές περιστατικό βίας, το Δ.Σ. του συλλόγου των υπαλλήλων, που μέχρι τώρα έχει κρατήσει την πιο άθλια φιλολαϊστική στάση σε όλα τα ζητήματα, βγάζει μια ομόφωνη ανακοίνωση ενάντια στους σοσιαλφασίστες που την υπογράφει ακόμα και ο εκπρόσωπος του ψευτοΚΚΕ μέσα στο Δ.Σ.

Ταυτόχρονα συνεδριάζει και η

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ζήσαμε τον τραμπουκισμό στο μεγαλείο του και αισθανθήκαμε την καταρράκωση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Έφθασαν δε στο σημείο ο Πρόεδρος του Συνδικάτου ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΕΡΑΣΟΥΝΛΗΣ να "καταργεί το νόμιμο Πρόεδρο και να ανανεωθεί έκτακτα και να αποφασίσει ομόφωνα:

a)

Να καταγγείλει στον Τύπο,

στα Μ.Μ.Ε., στην Πολιτική Ηγεσία, στα κόμματα, στην ΑΔΕΔΥ, στη ΓΣΕΕ, στο Ε.Κ.Α., στην ΠΟΠΟΚΠ, στην ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ, στους εργαζόμενους, την απαράδεκτη και πρωτόγνωρη στα συνδικαλιστικά χρονικά φασιστική τραμπούκικη και χυδαία συμπεριφορά της κορυφής της Συνδικαλιστικής Ηγεσίας των οικοδόμων, η οποία σήμερα με προσχεδιασμένες και προμελετημένες ενέργειες δημιουργήσει κλίμα τρομοκρατίας σε βάρος της Δ.Σ.Υ. του ΤΕΑΕΔΕΞ να συνεδριάσει έκτακτα και να αποφασίσει ομόφωνα:

b)

Να προκηρύξει στάση εργασίας για τους εργαζόμενους στην Κεντρική Υπηρεσία για τον υπόλοιπο χρόνο εργασίας μας, σε ένδειξη διαμαρτυρίας και αγανάκτησης.

γ)

Να ζητήσει από την Πολιτεία να μας προστατεύσει και να αναλάβει τις ευθύνες της.

Είναι λυπηρό μεταξύ των πραταγωνιστών να είναι αιρετά μέλη της Διοίκησης του Ταμείου - εκπρόσωποι του κλάδου των οικοδόμων, που επί σειρά ετών συμμετείχαν και συνδιαμόρφωναν αποφάσεις του Δ.Σ.

Δηλώνουμε προς κάθε κατεύθυνση ότι οι εργαζόμενοι δεν μπορεί να είναι τα εξιλαστήρια θύματα, δεν μπορεί να είναι ο μο-

διοίκηση του Ταμείου και καταδικάζει τους εισβολείς.

Την άλλη μέρα ο Κερασουνλής γράφει ένα άρθρο στο "Ριζοσπάστη", όπου δεν αναφέρει τίποτα περί Επικουρικού, εισβολής, "κατάληψης" κτλ.

Είναι φανερό ότι το αναγεννημένο ψευτοΚΚΕ αρχίζει να αλλάζει δέρμα. Το νέο φίδι κάνει τα πρώτα του βήματα. Στο μεταξύ τρέμει κάθε δημοσιότητα.

Όμως δε συμβαίνει το ίδιο με τους υπαλλήλους, που έδωσαν την παραπάνω απόφαση του Δ.Σ. στην εφημερίδες και που τη δημοσιεύουμε.

χλός εξυπηρέτησης μικροπολιτικών σκοπιμοτήτων και επιδιώξεων, δεν μπορεί να βρίσκονται υπό καθεστώς ομηρίας και διαρκών απειλών, και δε δέχονται ότι είναι ιδιοκτησία κανενός.

EINAI NTROPONI να προσπαθούν κάποιοι με τις ενέργειές τους και τις πρακτικές τους να μας θυμίζουν εποχές που είναι καταδικωμένες στη συνείδησή μας.

Αρχή μας είναι να σεβόμαστε την αυτονομία των Συνδικαλιστικών οργάνων, αυτό όμως δε μας εμποδίζει να καυτηριάζουμε, να καταγγέλλουμε και να μην επικροτούμε ενέργειες πρακτικές, συμπειριφορές και νοοτροπίες ασφαλίτικες.

Τέλος καλούμε το Δ.Σ. του Ταμείου να πάρει όλα τα αναγκαία μέτρα για να μας προστατεύσει και να υιοθετήσει την καταγγελία μας σαν ελάχιστο δείγμα συμπαράστασης και αναγνώρισης των προσπαθειών που καταβάλλουμε για να υπηρετήσουμε έναν κλάδο που σεβόμαστε.

ΓΙΑ ΤΟ Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος του Δ.Σ.

Ο Γεν. Γραμματέας

Ο φορμαλισμός όμως συνεχίζεται. Εκεί που πήγαινε ο γονιός στο σχολείο και είχε προσωπική επαφή με τον καθηγητή για το παιδί του, τώρα το ΠΔ υποχρεώνει το δεύτερο να συμπληρώνει το δεύτερο να χαρτί με όλα αυτά που θα έλεγε στον κηδεμόνα και ακόμη περισσότερα. Πρόκειται για ένα χαρτί με κουτάκια που το συμπληρώνει για κάθε παιδί και για κάθε μάθημα. Αν υποθέσουμε ότι έχουμε ένα σχολείο 400 μαθητών με μέσο όρο 14 μαθήματα το καθένα, τότε

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑΣ

Το κεντρικό επιχείρημα των Ρώσων εισβολέων το οποίο τοποθετούν πάνω στις κάνες των πυροβόλων τους όταν ισοπεδώνουν το Γκρόζιν είναι ότι υπερασπίζονται την εδαφική ακραιότητα της Ρωσίας.

Αυτό είναι και το επιχείρημα των δυτικών ιμπεριαλιστών και όλων των αστών του κόσμου, που δικαιολογούν τη ρώσικη εισβολή λέγοντας ότι αποτελεί εσωτερική υπόθεση της Ρωσίας.

Αλλά και αυτοί που διαμαρτύρονται για τη σφαγή και μιλάνε για ρώσικη εισβολή, όπως είναι οι αστοί φιλελεύθεροι και οι ψευτοκομμουνιστές μέσα κι έξω από τη Ρωσία, καθώς και οι ντόπιοι εξωκοινοβουλευτικοί οπορτούνιστες, είναι μεγάλοι υποκριτές, γιατί δεν αναγνωρίζουν την ανεξάρτητη κρατική υπόσταση της Τσετσενίας και το δημοκρατικό βήμα που αποτελεί κάτι τέτοιο στην εξέλιξη της ρώσικου νεοαυτοκρατορικού κράτους.

Άρα αυτό είναι όλο-όλιο το ζήτημα που φτιάχνει τα διεθνή στρατόπεδα στο ζήτημα της Τσετσενίας: Υπεράσπιση της εθνικής ανεξαρτησίας της Τσετσενίας ή όχι;

ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Εμείς λέμε καθαρά: Ανεξάρτητη Τσετσενία.

Και δεν το λέμε από την σκοπιά εκείνων που θα υποστήριζαν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης και του αποχωρισμού για κάθε εθνικό πυρήνα σε μια χώρα. Ισα-ίσα, είμαστε αντίθετοι στον αποχωρισμό των εθνικών μειονήτων ή των εθνικών συνόλων, ομάδων κτλ. που δεν αποτελούν έθνος. Αυτό το δικαίωμα είναι στην ουσία διάλυση των εθνικών κρατών, και εκτός από τους υπερ-φιλελεύθερους το αναγνωρίζουν και το χρησιμοποιούν οι εκάστοτε χιτλερικοί του πλανήτη.

Για παράδειγμα, η Ρωσία που αρνείται σήμερα το δικαίωμα της εθνικής αυτοδιάθεσης μέχρι του κρατικού αποχωρισμού στους Τσετσένους υποστηρίζει κάθε δικαίωμα κρατικού αποχωρισμού για τις εθνικές μειονότητες σε κάθε γειτονική της χώρα που δεν αποτελούν έθνος. Π.χ. υποστηρίζει τους Αμπτάχιους στη Γεωργία, που έφτιαξαν "κράτος" μέσα στη Γεωργία ενώ είναι αισχρή μειονητικά ακόμα και μέσα στο κράτος αυτό που έφτιαξαν. Υποστηρίζει τους Ρώσους της Μολδαβίας, που αποτελούν εθνική μειονότητα, να φτιάχνουν κράτος της Υπερδνειστερίας. Υποστηρίζει τους Ρώσους της Κριμαίας να κάνουν απόσχιση στην Ουκρανία, ενώ έγιναν πλειοψηφία στην Κριμαία επειδή διώχτηκαν από εκεί οι Τάταροι.

Στην Τουρκία οι Ρώσοι υποστηρίζουν τους Κούρδους, ενώ αυτοί πουθενά δεν αποτελούν συμπαγή πληθυσμό και δε διαμορφώνουν έθνος. Το ίδιο κάνουν με τους σερβοβόσνιους διασπαστές εθνοκαθαριστές της Βοσνίας που αποτελούν σαφώς εθνομειονότητα μέσα στο σύνολο του βοσνιακού πληθυσμού.

Πουθενά σ' αυτές τις περιπτώσεις η ιστορία δεν οδήγησε τους "προς αποχωρισμό πλήθυσμούς" στο να συγκροτήσουν εθνική ζωή, δηλαδή να έχουν "μια σταθερή κοινότητα ιστορικά συγκροτημένη, κοινής γλώσσας, ενιαίου εδάφους, κοινής οικονομικής ζωής και ψυχικών χαρακτηριστικών, που μεταφέρζονται όλα σε κοινότητα πολιτισμού".

Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά που πρέπει να έχει μια κοινότητα ανθρώπων για να αποτελεί έθνος, σύμφωνα με τις θέσεις της λενινιστικής Τρίτης Διεθνούς που διατύπωσε ο Στάλιν το 1913. Στη βάση αυτών των χαρακτηριστικών συγκροτήθηκαν τα εθνικά κράτη του σύγχρονου κόσμου, είτε οι

πληθυσμοί τους είχαν είτε δεν είχαν συνείδηση του προτέσες του σχηματισμού των εθνικών αυτών κρατών.

Αυτή η διαδικασία ανεξάρτητης κρατικής συγκρότησης των εθνών έχει βασικά ολοκληρωθεί.

Λέμε βασικά γιατί η διαδικασία της εθνικής συγκρότησης δεν ολοκληρώνεται μια και καλή. Τα έθνη συνεχίζουν να αναδύνται ζητώντας διαρκώς την ανεξάρτητη κρατική υπόσταση.

Όταν λέμε ανεξάρτητη κρατική υπόσταση εννοούμε και την κρατική υπόσταση μέσα στα πλαίσια ενός ομοσπονδιακού ή συνομοσπονδιακού πολυεθνικού κράτους, όπου κάθε ομόσπονδον κράτος-τμήμα της ομοσπονδίας έχει το δικαίωμα του ελεύθερου αποχωρισμού από το ομοσπονδιακό ευρύτερο κράτος.

Τέτοια ήταν μέχρι ενός σημείου η περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας και της Σοβιετικής Ένωσης μέχρι το '60.

Πραγματικά, όπως το έθνος έχει δικαίωμα κρατικής συγκρότησης έχει και δικαίωμα να ενωθεί με άλλα κράτη στα πλαίσια μιας ευρύτερης ενότητας παραδίνοντας αυτό το ίδιο με την ίδια του τη θέληση στον κοινό διαιρατικό οργανισμό ένα μέρος της κρατικής του ανεξαρτησίας και κυριαρχίας. Από μια άποψη τέτοια είναι και η περίπτωση της Ε.Ε., αν και εδώ οι διακρατικοί δεσμοί έχουν πολύ μικρότερη δύναμη απ' ότι οι αντίστοιχοι δεσμοί στο ομοσπονδιακό ή συνομοσπονδιακό κράτος.

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΚΡΑΤΗ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ ΚΑΙ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Η πιο τυπική περίπτωση εθνικής κρατικής συγκρότησης στο στάδιο της ανάδυσης παρουσίαζεται μέσα στα μεγάλα πολυεθνικά κράτη που κάποτε είχαν αποτελέσει φεοδαρχικές αυτοκρατορίες, όπως η Ρωσία, η Κίνα, οι Ινδίες, ή στα κυρίως ευρωπαϊκό έδαφος της Αυστροουγγαρίας. Από μια άποψη τέτοια είναι και η περίπτωση της Ε.Ε., αν και εδώ οι διακρατικοί δεσμοί έχουν πολύ μικρότερη δύναμη απ' ότι οι αντίστοιχοι δεσμοί στο ομοσπονδιακό ή συνομοσπονδιακό κράτος.

Η περίπτωση της Ρωσίας είναι η πιο τυπική. Η Ρωσία είναι για τη μελέτη της εθνογεωγραφίας ότι είναι η Ισλανδία για τη μελέτη των ηφαιστείων και των γεωργικών αλλαγών στο φύλο του πλανήτη.

Στη Ρωσία, σ' αυτόν τον αδρανή και φαινομενικά στάσιμο γίγαντα, πρέπει κανείς να ξεχάσει κάθε στατική μηχανιστική εικόνα σχετικά με το έθνος και το εθνικό κράτος.

Το κλειδί της εθνικής ιστορίας της ΕΣΣΔ και της σημερινής ρώσικης ομοσπονδίας είναι η ατέλειωτη και λυσασμένη προσπάθεια του ρώσικου έθνους να κυριαρχήσει με τη βία σε όλα τα λιγότερο αναπτυγμένα έθνη της περιφέρειάς της. Αυτή η πορεία έκανε εξαιρετικά βασανιστική τη δημιουργία των εθνικών κρατών που αποτάραξαν με το νεαρό και βάναυσο εθνικισμό τους το σχετικά πιο καθυστερημένο έθνος των Αζέρων, αλλά και τις εθνικές μειονότητες στις δύο χώρες.

Γ' αυτό εδώ το σοβιετικό προλεταριάτο, που εμφανίστηκε σαν εγγυητής της εθνικής συνύπαρξης στον Καύκασο, καθιέρωσε την Ομοσπονδία της Υπερκαυκασίας, που περιλάμβανε τις αυτόνομες δημοκρατίες της Γεωργίας, Αρμενίας και Αζερμπαϊτζάν.

Σ' ότι αφορά τη ρώσικη σοβιετική σοσιαλιστική ομοσπονδία, αυτή περιλάμβανε μέσα της τη σοσιαλιστική σοβιετική αυτόνομη δημοκρατία του Τουρκεστάν, καθώς και πολλές αυτόνομες περιοχές, όπως ήταν οι μικρές χώρες του βόρειου Καυκάσου, που ανάμεσά τους ήταν η Τσετσενία, καθιέρωσε την Ουκρανία, που περιλάμβανε τη σοβιετική αυτόνομη δημοκρατία της Λευκορωσίας, και η Λευκορωσία. Αυτά ήταν τα κράτη των πολύ πιο εξελιγμένων, των λιγότερο χτυπημένων ή των περισσότερο ευνοημένων από τον τσαρισμό και "συνεργάσιμων" στην αποικιακή ρώσικη εξάπλωση σλαβικών εθνών.

Ακριβώς εκείνη τη στιγμή τα ομοσπονδιακά κράτη της Ρωσίας και της Υπερκαυκασίας περιλάμβαναν μέσα τους τα προπλάσματα, τα λίγο πριν τη γέννησαν έμβρυα άλλων εθνικών κρατών, που στην περίπτωση της ρώσικης ομοσπονδίας δεν ήταν έτοιμα να αποκοπούν από τη Ρωσία, ενώ στην Υπερκαυκασία τα έθνη των Αρμενίων και των Γεωργιανών ήταν αρκετά ώριμα, αλλά όχι τόσο ώστε να μην καταπαράξουν με το νεαρό και βάναυσο εθνικισμό τους το σχετικά πιο καθυστερημένο έθνος των Αζέρων, αλλά και τις εθνικές μειονότητες στις δύο χώρες.

Γ' αυτό εδώ το σοβιετικό προλεταριάτο, που εμφανίστηκε σαν εγγυητής της εθνικής συνύπαρξης στον Καύκασο, καθιέρωσε την Ουκρανία, που ανάμεσά τους ήταν η Τσετσενία. Αυτόνομη περιοχή μορφή ξεχωριστής εθνικής και κρατικής υπόστασης. Η αυτόνομη περιοχή δεν είχε ούτε δικό της Σύνταγμα ούτε δικό της σοβιετικής ζωής, ούτε δικό της Στάλιν για τη μετατροπή μιας αυτόνομης σε Ενωσιακή Δημοκρατία. Αυτοί οι όροι αναφέρονται στην εισήγηση του Στάλιν στο 80 Συνέδριο των Σοβιέτ της ΕΣΣΔ στις 25 Νοέμβρη του 1936 και ήταν οι εξής:

Πρώτο, να μην περικλείται εξ ολοκλήρου η αυτόνομη Δημοκρατία από Ενωσιακές Δημοκρατίες ώστε να μην πορεί να βρει πρόσβαση προς τον έχω κόσμο. Δεύτερο, η εθνικότητα που δίνει το όνομά της στη Δημοκρατία αυτή να είναι η καθεστώς της Ενωσιακής Δημοκρατίας. Εκείνο που έλειπε ήταν ο ένας από τους τρεις όρους που έβριζε τότε ο Στάλιν για τη μετατροπή μιας αυτόνομης σε Ενωσιακή Δημοκρατία. Αυτοί οι όροι αναφέρονται στην ε

νο των εθνών των ενωσιακών δημοκρατιών, αλλά ακόμα και των εθνών που βρίσκονταν μέσα στη ρώσικη ομοσπονδία και ξεσηκώθηκαν για την ανεξαρτησία τους. Μέχρι εκείνη τη στιγμή το κύριο ανεξαρτησιακό κόμμα, το «Συνέδριο του Τσετσένικου λαού», με επικεφαλής τον Ντουντάγεφ έμενε μειοψηφικό στην αντιπολίτευση, ενώ η κυβέρνηση ήταν στα χέρια των ανθρώπων των μπρεζινεφικών του Κρεμλίνου.

Την ώρα που το πραξικόπημα καταρρέει οι Τσετσένοι συγκεντρώνονται κατά χιλιάδες στο κέντρο του Γκρόζνι και ζητούν τη διάλυση του λεγόμενου «ανώτατου Σοβιέτ» της Τσετσενίας. Στις 25 του Αυγούστου η «Νέα Ρωσία του Γέλτσιν» στέλνει μια επιτροπή του Ανώτατου Σοβιέτ της Ρωσίας για να μελετήσει την κατάσταση και να καταπράνει το λαό. Στις 26 οι βουλευτές του Τσετσένικου σοβιέτ αρχίζουν να παραιτούνται και οι διαδηλώτες μπλοκάρουν το αεροδρόμιο για να μη φύγουν και πάνε στη Μόσχα οι μπρεζινεφικοί που υποστήριξαν το πραξικόπημα του Αυγούστου. Στις 29 το πλήθος ρίχνει το σύνθημα «ελευθερία ή θάνατος». Την Παρασκευή στις 6 του Σεπτέμβρη η εθνοφρουρά, που είναι το ένοπλο τμήμα του κόμματος του «Συνέδριου», επιτίθεται στα επίσημα κτήρια και, στο τέλος, στην έδρα της Κ.Γ.Β. και καταλαμβάνει το ραδιοφωνικό σταθμό. Μάταια ο ρωσόδουλος τελευταίος κυβερνήτης, ο Ζαβγκάεφ, φωνάζει στο λαό που ζητά την παραίτηση του «είμαι Τσετσένος, η μάνα μου είναι μουσουλμάνα, ο πατέρας μου είναι αραβικής καταγωγής». Στις 9 του μήνα έρχεται μια νέα αποστολή από τη Μόσχα, που περιλαμβάνει τους ρώσους «δημοκράτες» Μπουρμπούλις και Πολτοράνιν, δεξιά χέρια του Γέλτσιν, και ζητάει από τους Τσετσένους «συνεργασία ενάντια στον κοινό εχθρό, τον ολοκληρωτισμό». Προσπαθεί έτσι να πάρει την ηγεμονία του δημοκρατικού κινήματος από τους Τσετσένους, αλλά αποτυχίει. Στις 15 έρχεται ο Χασπουλάτοφ, καθαιρεί αμέσως την παλιά ηγεσία και σκαρώνει ένα νέο κυβερνητικό όργανο, το «Ανώτατο προσωρινό συμβούλιο», με 32 μέλη. Σε λίγο το μέλη του αρχίζουν να παραιτούνται μέχρι που εξατμίζεται ολότελα. Το «Συνέδριο του τσετσένικου λαού» παίρνει την εξουσία στις 6 του Οκτώβρη διακηρύσσοντας ότι εκτελεί τις «λειτουργίες μιας επαναστατικής επιτροπής για τη μεταβατική περίοδο» μέχρι τις προεδρικές εκλογές της 27ης Οκτωβρη. Τότε οι Ρώσοι στέλνουν το βαρύ πυροβολικό τους, το Ρουτσκόι. Αυτός καταφέρνει μόνο να αποθαρρύνει τους Ινγκουσέτιους στο να ακολουθήσουν τους Τσετσένους, ενώ υπόσχεται ένα άλλο όργανο που λέγεται «Συνέδριο των Βετεράνων του Καυκάσου» και που θα λύσει όλα τα επίμαχα ζητήματα του Καυκάσου.

Όμως είναι πολύ αργά για ελιγμούς. Οι Τσετσένοι επιφυλάσσουν μια μεγάλη ταπείνωση στον προοριζόμενο για ρώσο Χίτλερ Ρουτσκόι. Του κλείνουν την πόρτα στα στούντιο της τηλεόρασης. Η Τσετσενία είναι πια ανεξάρτητη (τα στοιχεία για την εξέγερση του Αυγούστου-Οκτώβρη είναι από τη Mondē της Ηλις του Γενάρη).

Είναι λοιπόν η ίδια η πρακτική του Τσετσένικου λαού που φανερώνει την εθνική του υπόσταση περισσότερο από κάθε οικονομική, πολιτιστική και ιστορική ανάλυση. Και σαν τέτοια οδηγεί εξαρχής στην υποχρέωση για κάθε δημοκρατικό άνθρωπο στον πλανήτη να υποστηρίξει όχι μόνο αφηρημένα το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης μέχρι τη δημιουργία του ανεξάρτητου κράτους, αλλά κυρίως το κράτος που πρόκυψε από αυτή τη διαδικασία.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΡΙΑΣ ΤΩΝ ΤΣΕΤΣΕΝΩΝ ΤΟ '44

Αυτή η θέση αρχής δεν είναι βέβαια καθόλου υποχρεωτική για τους μπρεζινεφικούς, αλλά και τους εθνικούς αστούς κάθε είδους, που έδειξαν στην

περίπτωση της Τσετσενίας τη βαθιά αντιδημοκρατική φύση τους, το βαθύτερο φασιστικό χαρακτήρα τους. Εδώ φάνηκε ο χαρακτήρας της παγκόσμιας αστικής τάξης, που διάλεξε τη σκλαβιά των Τσετσένων προκειμένου να στηριχθούν οι δήθεν «δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις» της Ρωσίας.

Εννοείται ότι οι αστοί δεν κάθονται με τα χέρια σταυρωμένα όταν οι λαοί τους απευθύνουν την κατηγορία της κτηνώδους πολιτικής κάλυψης που προσφέρουν στη ρώσικη χιτλερικού τύπου επίθεση. Και προσπαθούν να διασωθούν προβάλλοντας διαρκώς διαρροή την αντιθέση του Τσετσένικου λαού στη σοβιετική εξουσία της σταλινικής εποχής, ιδιαίτερα με τη απογραφή του 1959) και που αποδείχνει αυτή τη συνεργασία (Henry Bogdan: Ιστορία των λαών της πρώην ΕΣΣΔ, εκδ. Perrin).

Το δίχως άλλο οι λαοί του βρόειου Καυκάσου ήταν αντιδραστικοί αυτή την εποχή, γιατί δυνάμωναν τον κύριο εχθρό των λαών όλου του κόσμου.

Όμως πολλοί λαοί και τα εθνικά τους κινήματα στην ιστορία τους έπαιξαν έναν αντιδραστικό ρόλο για μια περίοδο. Τέτοια ήταν η περίπτωση των Τσέχων και των Σέρβων στο 19ο αιώνα, γιατί έπαιρναν γενικά το μέρος του κύριου εχθρού των λαών εκείνης της εποχής, που ήταν οι τσαρισμοί. Όμως οι ίδιοι αυτοί λαοί σε μια άλλη περίοδο έπαιξαν εξαιρετικά προδευτικό ρόλο παλεύοντας τους χιτλερικούς μπρεζινεφικούς περιορισμούς, αλλά και τους Ρώσους σοσιαλιμπεριαλιστές αργότερα.

Πρόκειται για την κατάργηση, μετά το τέλος του πολέμου, της αυτόνομης σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Τσετσενο-Ιγκουσενίας και την αντικατάστασή της από μια μικρή περιοχή που ονομάστηκε Oblast του Γκρόζνι, από το όνομα της πρωτεύουσας της Τσετσενίας. Λίγο πριν (τέλη του '43) είχε γίνει και η μεταφορά του συνόλου σχεδόν των Τσετσένων και Ινγκουσίων στο Καζακστάν, και στη συνέχεια των άλλων Καυκάσιων, των Καρατσάι, των Καλμούχων και των Μπαλκάριων, στην Κεντρική Ασία.

Γι' αυτό χρειάζεται μια κατ' αρχήν τοποθέτηση μας σ' αυτό το ζήτημα. Οι πραγματικοί κομμουνιστές δεν πρέπει να κρύβουν ποτέ το κεφάλι τους στην άμμο και ποτέ η ΟΑΚΚΕ δε θα παρέκαμπτε ένα μεγάλο ιστορικό θέμα για να εξασφαλίσει την «ηρεμία της ουδετερότητας». Οιδετερότητα δεν υπάρχει για τους επαναστάτες. Το μόνο ελαφρυντικό που υπάρχει γι' αυτούς όταν δεν απαντάνε σε ιστορικά ζητήματα είναι ο χρόνος που χρειάζεται για να μελετήσουν ή και οι δυσκολίες αυτής της μελέτης. Αυτές οι δυσκολίες υπάρχουν και για μας σήμερα, στο βαθμό που η αστική τάξη έχει κάνει μια μεγάλη εκστρατεία που υποστηρίζεται από τους ιεροφαντικούς ποντικούς της ιεραρχίας.

Σήμερα αυτός ο ίδιος λαός παίζει έναν προδευτικό ρόλο, ενώ ο ρώσικος λαός, θύμα στο β' παγκόσμιο πόλεμο, ετοιμάζεται να ακολουθήσει τους ρώσους νέους Χίτλερ. Το ίδιο ο γιαπωνέζικος: θα αλλάξει τη θέση του θύματος και του θύτη με τον κινέζικο λαό σε σχέση με το β' παγκόσμιο πόλεμο.

Όμως ο ρόλος του διεθνιστικού προλεταριάτου, που καταλαβαίνει τη διαλεκτική της ιστορίας, είναι να αφήνει τους λαούς και τα έθνη να διαπιδαγωγούνται από την αρνητική τους πέιρα και να επεμβαίνει σ' αυτή τη διαδικασία για να την εμβαθύνει και να τη μετατρέψει στο αντίθετό της.

Ήδη ο Τσετσένοι παίζουν τώρα έναν πρωτόπόρα δημοκρατικό ρόλο κάνοντας διαλεκτική άρνηση της στάσης τους στο β' παγκόσμιο πόλεμο. Για την ακρίβεια, κάνουν άρνηση της άρνησης και ξαναγίνονται σε ένα ανώτερο επίπεδο ο κατεξοχήν αντιτσαρικός λαός, όταν η Ρωσία έχει επίσης κάνει διπλή άρνηση, για να μετατραπεί με τη σειρά της στον κατεξοχήν τσαρισμό του σύγχρονου κόσμου.

Η ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΛΑΘΟΥΣ

Αυτή ακριβώς η εξέλιξη των τσετσένικων δημοκρατικών πολιτικών στην ιστορία της ΕΣΣΔ πρέπει να πάρει την αρνητική της άρνηση σε μια δοσμένη στιγμή έχει να κάνει πάνω απ' όλα με τη στάση τους απέναντι στους διεθνείς εχθρούς των λαών, δηλαδή από το ρόλο τους στο παγκόσμιο επαναστατικό και δημοκρατικό προλεταριάτο. Και το τσετσένικο έθνος έπαιξε για μια περιοδό έναντι της εθνικιστικής της Ρωσίας, που ήταν ο έθνος του έθνους της ΕΣΣΔ.

Η κολεκτιβοποίηση στην περιφέρεια της πρώην ΕΣΣΔ στηρίχθηκε πάρα πολύ στο ρώσικο επαναστατικό προλεταριάτο και είχε μέσα στις μη ρώσικες χώρες της πρώην ΕΣΣΔ την πιο αδύναμη εσωτερική βάση, δηλαδή το πιο αδύναμο τόπο προλεταριάτο μέσα στην πιο καθυστερημένη κοινωνία. Όμως η γενική αυτή καθυστέρηση ήταν κύρια προϊόντα στην

110.000 Καυκάσιοι πολέμησαν στο πλευρό των Γερμανών στη διάρκεια του πολέμου, αριθμός πολύ μεγάλος αν συγκριθεί με τα 2.500.000 κατοίκους του βρόειου Καυκάσου (σύμφωνα με τη απογραφή του 1959) και που αποδείχνει αυτή τη συνεργασία (Henry Bogdan: Ιστορία των λαών της πρώην ΕΣΣΔ, εκδ. Perrin).

γριας μεγαλορώσικης εκμετάλλευσης δύο αιώνων, που είχε γεμίσει αυτούς τους λαούς με βαθύ αντιφασισμό. Έτσι πολύ εύκολα οι ντόπιες αστικές τάξεις, ιδιαίτερα οι πλούσιοι αγρότες, έστρεψαν τις ντόπιες αγροτικές μάζες ενάντια στην κολεκτιβοποίηση δείχνοντας σαν κύριο φορέα της όχι γενικά το σοβιετικό, αλλά ειδικά το ρώσικο προλεταριάτο, που αμέσως συκοφαντήθηκε σαν επανεμφάνιση του μεγαλορώσιμου. Άλλα δεν ήταν αυτό το χειρότερο.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΜΜΕ

Οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ και τον ηγέτη του στα “πολιτιστικά” Θεοδωράκη έχουν εκστρατεύσει ενάντια στα Μ.Μ.Ε. και τη δυτική κουλτούρα και υποκουλτούρα που αυτά προωθούν.

Κεντρικός στόχος της εκστρατείας τους είναι το συγκρότημα Λαμπράκη και το κανάλι Mega.

Πραγματικά, ο σοσιαλφασισμός αντιμετωπίζει σε αυτό το επίπεδο τα μεγαλύτερα προβλήματα του. Ενώ μέσα από την Κύπρο και το Αιγαίο, και γενικά μέσα από το μεγαλοίδεατισμό, έχει καταφέρει να στήσει το αντιδυτικό του πολιτικό οικοδόμημα, όλο και περισσότερο αδυνατίζει η θέση του στο επίπεδο της κουλτούρας.

Εδώ η εξέλιξη βρίσκεται στην ίδια κατεύθυνση όπου κινείται και η οικονομία, παρ' όλα τα τεράστια εμπόδια που βάζουν στο δρόμο της οι ρωσόδουλοι. Όπως η οικονομία κινείται προς την Ευρώπη, έτσι και η κουλτούρα, ιδιαίτερα η κουλτούρα της νεολαίας, κινείται προς τα εκεί. Αυτή η κίνηση προς τη Δύση, που γίνεται αυθόρμητα και σε τεράστια κλίμακα στο οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο, καθυστερεί ή και ανατρέπει την κίνηση προς τη Ρωσία, που γίνεται συνειδητά από έναν περιορισμό κύκλου πρακτόρων και προβοκατόρων που πατάνε πάνω στο σοβινισμό, ιδιαίτερα εκείνο του στρατού και της εκκλησίας.

Έτσι, διαμορφώνεται ένα μπλοκ του αντιδυτικισμού που σηκώνει τη διπλή σημαία της πάλης ενάντια στη “δύναμη του χρήματος” και ενάντια στην υποκουλτούρα και τη διαφθορά που έχουν δήθεν κοινό κέντρο τη δυτική Ευρώπη. Σε αυτό το μπλοκ επικεφαλής είναι οι ρωσόδουλοι “αντιμπεριαλιστές”, δηλαδή οι κίντες, και ακολουθεί η εκκλησία και οι σοβινιστές της φασιστικότερης παλιάς δεξιάς, της οποίας κινούνται και του παλατιού.

Το φαινόμενο δεν είναι καινούργιο. Δεν υπάρχει φασισμός που να σέβεται τον εαυτό του που δεν ξεκίνησε από την πάλη ενάντια στη “δύναμη του χρήματος”, ενάντια στις ισχυρές χρηματιστικά χώρες και ενάντια στην αστική παρακμή. Δεν υπάρχει φασισμός που να μη στηρίχθηκε στη λατρεία των “εθνικών παραδόσεων” και του “αγνού εθνικού παρελθόντος” και που δεν προσωποίσει το διάβολο στο πρόσωπο των διεθνιστών, επαναστατών από τη μια μεριά, των Εβραίων και των μασόνων αιστών από την άλλη.

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟΥ

Αυτή είναι η δοκιμασμένη και πετυχημένη συνταγή. Είναι η συνταγή της συσπείρωσης της απελπισμένης μικροαστικής μάζας, της μάζας των ανέργων και του λούμπεν προλεταριάτου, από το τμήμα εκείνο του μονοπώλιου της κάθε εποχής που παλεύει να λύσει το ζήτημα της παγκόσμιας ηγεμονίας μέσα από τη βία.

Το μέχρι τώρα μεγαλύτερο πρότυπο αυτής της βίας ήταν το γερμανικό μονοπώλιο. Ήταν αυτή η πρώτη κατάσταση όπου ο ιμπεριαλισμός κατάτησε σκέτη βία, σκέτη πολεμική μηχανή. Τότε ακριβώς είχαμε τη μεγαλύτερη ποιοτική διάσπαση του ιμπεριαλισμού. Από τη μια ήταν οι ιμπεριαλισμοί του χρήματος: Αγγλία, ΗΠΑ, Γαλλία, από την άλλη οι ιμπεριαλισμοί της σκέτης βίας: Γερμανία, Ιταλία, Ιαπωνία.

Ο ιμπεριαλισμός είναι βέβαια σε τελευταία ανάλυση η βία του χρηματιστικού κεφαλαίου, όμως αυτό το κεφάλαιο μπορεί να πάρει κυριολεκτικά τη μορφή του πολεμικού μέσου, όταν είναι αργά για να πάρει κύρια τη μορφή του χρηματιστικού κεφαλαίου. Τότε το χιτλερικό τύπου μονοπώλιο έχει σα μόνη διέξοδο τη ληστεία, δηλαδή τον πόλεμο και την υποδούλωση του χρηματιστή. Τότε η “δύναμη των όπλων” νικά τη “δύναμη του χρήματος”.

Η ιδεολογία του πολεμικού μονοπώλιου συστειρώνει εκείνα τα στρώματα, τις τάξεις και τα έθνη που είναι τα πιο πολύ εξαθλιωμένα από το χρηματιστικό ιμπεριαλισμό. Ιδιαίτερα προσπαθεί να συσπειρώσει σε κάθε χώρα και παγκόσμια την πιο τσακισμένη μικροαστική τάξη, ή το προλεταριάτο που έχει ένα κοντινό παρελθόν στην αγροτική ζωή. Έτσι στρέφεται ενάντια στη βιομηχανική ανάπτυξη που “είναι εργαλείο του χρήματος για την καταπίεση της κοινωνίας γενικά” κρύβοντας τον επαναστατικό ρόλο της βιομηχανίας, που είναι αυτό που γεννάει όχι μόνο ως υλικές προϋποθέσεις της σύγχρονης επανάστασης, αλλά γεννάει και το ίδιο το προλεταριάτο, που είναι η υποκειμενική προϋπόθεση της επανάστασης.

Ο σοσιαλφασισμός είναι μια εξέλιξη του φασισμού που αντιστοιχεί στην εποχή του σοσιαλιμπεριαλισμού, δηλαδή στην εποχή όπου προκύπτουν ιμπεριαλισμοί σαν το ρώσικο και τον κινέζικο, ιμπεριαλισμοί απευθείας μέσα από την άρνηση της προλεταριακής επανάστασης και που παίρνουν τη μορφή του “παλλαϊκού κράτους”.

Τώρα στο κλασικό οπλοστάσιο του φασισμού προστίθεται ο εργατικός αντικαπιταλισμός και ο αντιμπεριαλισμός με μαρξιστικό πρόσωπο, ο οικολογικός αντιβιομηχανισμός, η θεωρία της υπερκατανάλωσης, δηλαδή η θεωρία ότι η διαφήμιση και η ιδεολογία γενικά φτιάχνουν τεχνητά τις ανθρώπινες ανάγκες και η θεωρία ότι η επαναστατική βία είναι πάντα έργο μιας μειοψηφικής πρωτοπορίας ενάντια στην απάθεια της αποκτηνωμένης μάζας. Εδώ, δίπλα στη λατρεία της εθνικής παράδοσης οικοδομείται και η λατρεία της “αριστερής παράδοσης” (εδώ στηρίζεται ιδεολογικά η εκστρατεία για τα αρχεία του ψευτοΚΚΕ). Αυτά είναι τα στοιχεία της “δημιουργικής ανάπτυξης” του φασισμού στις σύγχρονες συνθήκες και στα οποία πάντα προστίθενται τα βασικά στοιχεία της κλασικής συνταγής που αναφέραμε παραπάνω.

Εδώ στην Ελλάδα η ιδεολογική πάλη των σοσιαλφασιστών είναι λυσσασμένη γιατί ο σύρχος της υποταγής της χώρας στο ρώσικο σοσιαλιμπεριαλισμό, ενώ όλο και πλησιάζει να πραγματωθεί στο καθαυτό πολιτικό επίπεδο, απομακρύνεται ολοένα και περισσότερο στο ιδεολογικό.

Για την ακρίβεια, ο ισχυρός πολιτικός φιλορρωτισμός κινδυνεύει από τη στενή ιδεολογική βάση που διαθέτει μέσα στις μάζες γενικά και μέσα στη νεολαία ειδικότερα.

ΤΟ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΚΟΥΑΤΟΥΡΑ

Αυτό είναι το πρόβλημα της κουλτούρας, για το οποίο ξελαργγίαζονται όλοι οι σοσιαλφασίστες

και όλοι οι σοβινιστές.

Η τραγωδία της βρίσκεται, στο βάθος, στο ότι δεν έχουν βέλη στη δικιά τους φαρέτρα. Δεν έχουν δικιά τους κουλτούρα και έτσι ξεθέωνται στο να κατεδαφίσουν την αντίθετη κουλτούρα που συλλήβδην καταγγέλλουν σα δυτική-παρακμιακή κουλτούρα του ναρκωτικού και του σεξουαλικού οργίου, ακριβώς για να iκανοποιήσουν τον υποκριτικό μικροαστικό πουριτανισμό της βάσης τους.

Η τραγωδία τους είναι ότι ολάκερο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ στη χώρα μας δεν μπορεί να δημιουργήσει δικιά του τέχνη στις δύο βασικές μαζικές μορφές της, στον κινηματογάφο και τη μουσική.

Ο κινηματογράφος -περιλαμβανούμε και το τηλεοπτικό κινηματογράφο- είναι σε δυτικά χέρια. Η τηλεοπτική κινηματογραφική παραγωγή στην Ελλάδα είναι ανύπαρκτη ή άθλια και δε συγκινεί κανέναν. Κάτι η προσπαθούν με το ψευτοαριστερό και εθνικιστικό σίριαλ, αλλά δεν πετυχαίνουν τίποτα.

Στη μουσική δίνεται η πιο σκληρή μάχη επειδή εδώ υπάρχει και ελληνική δημιουργία και η πιο άμεση και βαθιά ιδεολογική επίδραση στη νεολαία.

Ο σοσιαλφασιστικός κυριαρχεί στην ελληνική μουσική ζωή τελευταία, ιδιαίτερα στους κύκλους των τραγουδιστών (Αλεξίου, Νταλάρας, Γαλάνη κτλ.), με ελάχιστες εξαιρέσεις. Όμως η νέα παραγωγή έχει πια ελαχιστοποιηθεί και αυτό που παράγεται δεν νιοθετείται και δεν επρεάζει βαθιά το λαό. Έτσι ο σοσιαλφασισμός στηρίζεται στο λαϊκό τραγούδι ή στο παλιό λαϊκό τραγούδι, ή στη νεολαία στη νεολαία.

Αλλά οι πεθαμένοι δε ζωντανεύουν και οι σοσιαλφασίστες, όσο και να στίψουν το μυαλό, δεν μπορούν να βγάλουν τίποτα άξιο λόγου. Οι σοβινιστές κάτι παράγουν (π.χ. Τόκας), αλλά τους είναι αδύνατο να οικοδομήσουν νέα μουσικά εθνικά ρεύματα, το βαρύ τους πυροβολικό προσπαθεί μάταια να δώσει μεγάλη αξία στη βυζαντινή μουσική, που είναι και ο πολιτιστικός δίσιαλος προς τη ρώσικη ορθοδοξία.

Αλλά οι πεθαμένοι δε ζωντανεύουν και οι σοσιαλφασίστες, όσο και να στίψουν το μυαλό, δεν μπορούν να βγάλουν τίποτα άξιο λόγου. Οι σοβινιστές κάτι παράγουν την αριστερής παράδοσης για τα αρχεία του ψευτοΚΚΕ). Αυτά είναι τα στοιχεία της “δημιουργικής ανάπτυξης” του φασισμού στις σύγχρονες συνθήκες και στα οποία πάντα προστίθενται τα βασικά στοιχεία της κλασικής συνταγής που αναφέραμε παραπάνω.

Έτσι λοιπόν προσπαθούν να τσακίσουν με κατάρες τον κύριο εχθρό τους, που είναι στήμερα τα δυτικά μουσικά ρεύματα που επιδρούν βαθιά στη νεολαία όχι μόνο στο καθαρά καλλιτεχνικό, αλλά κυρίως στο ιδεολογικό επίπεδο. Αυτός είναι ένας θανάσιμος κίνδυνος για τους σο

ΜΙΑ ΕΞΟΧΗ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΒΟΣΝΙΑ

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα άρθρο του Ζλάτκο Ντιζντάρεβιτς, διευθυντή της εφημερίδας του Σεράγεβο Οσλομποντένιε, το οποίο πήραμε από το βιβλίο του Γ. Μητραλιά Έγκλημα και τιμωρία στη Γιουγκοσλαβία. Απαντά σε όλους εκείνους τους φιλελεύθερους στην Ευρώπη και στη χώρα μας που μιλάνε για το θάνατο της πολυεθνικής Βοσνίας και τη γέννηση μιας ισλαμικής χώρας.

Η σερβική εισβολή και ο διαμελισμός της Βοσνίας (όπως και της Κροατίας) και η επιβράβευση των σέρβων νεοναζιστών από την Ευρώπη και τη Δύση γενικά δεν μπορεί παρά να γεννήσει ένα ισλαμικό ρεύμα σαν αναπόφευκτή αναγκαιότητα της στήριξης των ισλαμικών χωρών στη Βοσνία.

Το να χτυπάς όμως ιδιαίτερα την ηγεσία ενός δίκαιου αγώνα στο όνομα του ισλαμισμού και να το κάνεις αυτό κύριο, τότε βοηθάς το σέρβο εισβολέα.

Στη χώρα μας αυτό βολεύει όλους εκείνους που υποστηρίζουν τη Βοσνία όσο αυτή τους κάνει τα πολιτικά τους χατίρια. Ικανοποιεί τα φιλελεύθερα όνειρά τους και δεν τους βγάζει έξω από το ρεύμα το αντιμπεριαλιστικό, το αντιαμερικάνικο, το πλατύ δημοκρατικό. Όταν όμως ο αντιτουρκισμός στη χώρα μας είναι στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης δε χωρά πολλή Βοσνία, πόσο μάλλον ισλαμική.

Η Οσλομποντένιε ήταν το αποκύμπι όλων των φιλελεύθερων. Στην Ελλάδα μάλιστα συνήθιζαν να της αφαιρούν τις πιο αντισέρβικες αντιφασιστικές αιχμές της και να την κάνουν κοσμοπολίτικη.

Να όμως που η Οσλομποντένιε δεν παίζει με τους φιλελεύθερους, όπως δεν παίζει με τους Σέρβους. Δημοσιεύουμε το πολύ ωραίο άρθρο του Ντιζντάρεβιτς από το βιβλίο του Γ. Μητραλιά Έγκλημα και τιμωρία στη Γιουγκοσλαβία.

ΟΥΑΙ ΥΜΙΝ..

«Κάθε φορά που γυρνάω στην Ευρώπη αφού πέρασα μερικούς μήνες στο Σεράγεβο ανακαλύπτω νέες πτυχές του εαυτού μου, πράγματα που δε γνώριζα και που δε φαντάζόμουν ότι θα ανακάλυπτα. Στο Σεράγεβο μας απασχολεί η απλή επιβίωση. Δε μας μένει χρόνος για να ασχοληθούμε με τίποτα άλλο.

Επιστρέφοντας αυτή τη φορά στο Σεράγεβο ανακάλυψα ότι είχα γίνει ένας φανατικός μουσουλμάνος, ένας φονταμενταλιστής, σχεδόν ένας μουτζαχιντίν. Κανείς δε μου το είπε προσωπικά αλλά παντού νιώθω να ανησυχούν για τις ψυχές μας, για τους πολιτικούς μας προσανατολισμούς και τις ιδεολογικές μας παραξενίες. Παρατηρώ ότι έχουμε αλλάξει κι ότι ο κόσμος δείχνει συμπόνια για την αλλαγή μας. Παρατηρώ επίσης ότι έχουν αποφασίσει να κάνουν κάτι για μας, προκειμένου να μη μεταδοθεί αυτή η «φονταμενταλιστική ασθένειά» μας στον υπόλοιπο πολιτισμό και καταστρέψει ότι καλό έχει φτιαχτεί και επιτευχθεί.

Διάβασα στην εφημερίδα ότι φτάσαμε πια στο τέλος του ονείρου ενός Σεράγεβο ανεκτικού και πολιτισμένου, και ότι σ' αυτό επικρά-

τησαν οι εξτρεμισμοί. Άκουσα ότι μερικοί δημοσιογράφοι και διανούμενοι «ένιωσαν να τους απογοητεύει η Βοσνία, που τελικά υποχώρησε μπροστά στο φονταμεντισμό». Έμαθα ότι εκεί, στο Σεράγεβο, από εδώ και πέρα πρέπει να μάθουμε αραβικά, ότι μας λένε πώς να ντυνόμαστε, τι να τρώμε, με ποιον να παντρευόμαστε και με ποιον όχι, ποια μουσική μας επιτρέπεται να ακούμε και ποια, αντίθετα, μας απαγορεύεται.

Με λίγα λόγια, άκουσα ότι όλες αυτές οι ιστορίες μας περί της ανεκτικότητας και του κοσμοπολιτισμού μας είναι ψευτίκες κι ότι είμαστε κατά βάθος άνθρωποι άγριοι που αρνούνται να δεχτούν τη «λογική ειρήνη» που μας προσφέρεται. Και έτσι, μόλις λίγες μέρες αφού βγήκα από το Σεράγεβο για να έλθω στον πολιτισμό, στην καθαρή και ανεκτική Ευρώπη, κατάλαβα ότι όλοι εμείς σ' εκείνη την πόλη συνιστούμε έναν από τους μεγαλύτερους κινδύνους που απειλούν τον ευτυχισμένο κόσμο στο τέλος αυτού του αιώνα.

Αν υποθέσουμε ότι αυτό ενδιαφέρει κάποιον, σπεύδω να δηλώσω ότι δεν έχω ψηφίσει υπέρ αυτών που βρίσκονται σήμερα στην εξουσία στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη κι ότι δε θα τους ψηφίσω ούτε όταν θα γίνουν νέες εκλογές. Όμως δεν είναι αυτό το πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι να διαπιστώνεις σήμερα, στη δυτική Ευρώπη, μετά από τρία χρόνια γενοκτονίας, ότι «οι πολίτες του Σεράγεβο δεν είναι πια όπος πρι», ότι «αυξάνεται διαρκώς η έλλειψη ανεκτικότητας και ο εξτρεμισμός», ότι «στην πολιτική σκηνή ανεβαίνουν άνθρωποι με επικίνδυνες ιδέες», είναι ένα αίσχος που θα στηματίσει την ιστορία αυτού του δύστυχου αιώνα.

Δεν είναι δική μας δουλειά να εξηγήσουμε σ' αυτά τα πολιτικά ανθρωποειδή και στον τύπο πώς ζούμε και τι συμβαίνει στο Σεράγεβο μετά από τρία χρόνια φρίκης, βίας, πολιτικής εξαθλίωσης, δεθνών ψεμάτων και δολοπλοκών. Σε όσους θέλουν να βρουν στο «φονταμενταλισμό» μας ένα άλλοθι για τη δικιά τους πολιτική ανικανότητα και στειρότητα εμείς δεν μπορούμε να εξηγήσουμε τίποτα είτε επειδή αυτοί δεν θέλουν να τους εξηγήσει, είτε επειδή δεν είναι σε θέση να καταλάβουν ότι βρίσκεται πέρα από τις προκαταλήψεις τους.

Σ' αυτούς μπορούμε όμως να θέσουμε ορισμένα απλά ερωτήματα, έστω κι αν ξέρουμε ότι θα μείνουν κι αυτά αναπάντητα. Πέρασε ποτέ από το μαλό τους ποια εντύπωση θα προξενούσαν το Παρίσι και τη Ρώμη μετά από τρία χρόνια βομβαρδισμών και βασανιστρίων, που πέρασαν χωρίς νερό, ηλεκτρισμό, τροφή, μέσα συγκοινωνίας, χωρίς σχολεία και οποιοδήποτε είδος δραστηριότητας και εργασίας; Θα ήταν οι κάτοικοι του Παρισιού και της Ρώμης όπως πρώτα ή μήπως θα γίνονταν «διαφορετικοί»;

Ας αφήσουμε όμως τις υποθέσεις κι ας καταπιστούμε με τα ιστορικά γεγονότα. Θυμούνται, αυτοί οι πολιτικοί και οι δημοσιογράφοι που ανακαλύπτουν «ένα νέο εξτρεμισμό στο Σεράγεβο», τι συνέβη στις ια-

πωνικές και γερμανικές οικογένειες στην Αμερική στη διάρκεια του παγκόσμιου πολέμου ή ακόμα και στα χρόνια που ακολούθησαν; Αν δεν το θυμούνται, τους το θυμίζω εγώ: τις μαντρώνανε σε στρατόπεδα μόνο και μόνο επειδή ανήκαν «σε εχθρικά έθνη». Αντίθετα, Σέρβοι και Κροάτες συχνάζουν στα μπαρ του Σεράγεβο σαν όλους τους άλλους, όπως γινόταν πάντα, χωρίς να είναι ούτε απομονωμένοι σύγχρονα ήδη προταθεί από τη Γαλλία, την Αγγλία και τη Ρωσία, του απομένει μόνο να επιλύσει το πρόβλημα «φονταμενταλισμού». Φοβούμαστι πάντως ότι δε θα είναι τόσο εύκολο. Όχι επειδή ο «φονταμεντισμός» μας είναι ισχυρός και επίφοβος, αλλά επειδή απλώς δεν υπάρχει ακόμα κι αν μερικοί το θέλουν. Και αν θεωρείται «φονταμενταλιστής» όποιος πηγαίνει στο τζαμί του Σεράγεβο την Παρασκευή το μεσημέρι, τότε γιατί δεν είναι άλλο τόσο «φονταμενταλιστές» κι εκείνοι που πηγαίνουν την Κυριακή στις εκκλησίες όλου του κόσμου (συμπεριλαμβανομένου και του Σεράγεβο); Και μήπως το ότι μερικοί Βόσνιοι πολιτικοί είναι στ' αλήθεια θρήσκοι θα έπρεπε να θεωρείται με-

γεγονός ότι αυτό μπορεί να προκαλεί σοβαρά κόμπλεξ, αλλά δε χρειάζεται να τα γιατρεύουν στην πλάτη μας.

Αυτό που συμβαίνει στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη είναι καθαρός βιασμός της φύσης και της ιστορίας αυτής της χώρας και του λαού της, είναι ένας βιασμός που γίνεται βάσει ενός πολιτικού σχεδίου. Και είναι αυτό το σχέδιο και εκείνους που το στηρίζουν επιτόπιο ή από μακριά που εξυπηρετεί ο «φονταμενταλισμός» του Σεράγεβο.

Ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς διέσχισε πολύ γρήγορα την απόσταση που χωρίζει τον κατ' εξοχήν εγκληματία πολέμου από τον αγγελιαφόρο ειρήνης της ανθρώπινης Ευρώπης. Καθ' οδόν προς το βραβείο Νόμπελ ειρήνης, για το οποίο έχει σίγουρα ήδη προταθεί από τη Γαλλία, την Αγγλία και τη Ρωσία, του απομένει μόνο να επιλύσει το πρόβλημα «φονταμενταλισμού». Φοβούμαστι πάντως ότι δε θα είναι τόσο εύκολο. Όχι επειδή ο «φονταμεντισμός» μας είναι ισχυρός και επίφοβος, αλλά επειδή απλώς δεν υπάρχει ακόμα κι αν μερικοί το θέλουν. Και αν θεωρείται «φονταμενταλιστής» όποιος πηγαίνει στο τζαμί του Σεράγεβο την Παρασκευή το μεσημέρι, τότε γιατί δεν είναι άλλο τόσο «φονταμενταλιστές» κι εκείνοι που πηγαίνουν την Κυριακή στις εκκλησίες όλου του κόσμου (συμπεριλαμβανομένου και του Σεράγεβο); Και μήπως το ότι μερικοί Βόσνιοι πολιτικοί είναι στ' αλήθεια θρήσκοι θα έπρεπε να θεωρείται με-

γαλύτερο κακό από το ότι πρώην Κομμουνιστές, που έως χτες κυνηγούσαν το θρησκευόμενο πληθυσμό, χτυπούσαν σήμερα τις καμπάνες στο όνομα της Καθολικής ή Ορθόδοξης Χριστιανοσύνης μπροστά στην απειλή του βοσνιακού «φονταμενταλισμού»;

Να γιατί οι ισχυρισμοί ορισμένων τέως φίλων μας, που δηλώνουν ότι «έπεσαν έξω για τη Βοσνία», μας προκαλούν μόνον ένα θλιμένο χαμόγελο. Θλιμένο, επειδή πιστεύαμε ότι ήταν φίλοι μας, ενώ δεν ήταν. Χαμόγελο, επειδή δεν έπεσαν έξω αυτοί οι Ευρωπαίοι για τη Βοσνία, α

